

Številka 17.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Iz spominov Brlinčkovega Mihe.

Priobčevaje naslednje spomine nimam namena, da bi zasmehoval sv. vero in njene svete obrede, pač pa hočem „prodati nekoliko Kraške soli.“ Če je slana, evo je!

I.

Tam nekje v ž . . . h hribih je zbolel gospod župnik pred pepelnico. Skrbelo je dobrega gospoda, kdo bo verne pepelil, ker je on bolan. Spomni se pa svojega cerkovnika, ki je bil povsod spreten in pošten človek. Tega tedaj pokliče k sebi in ga naprosi, naj on vernike pepeli. A ta se odločno brani take visoke časti, rekoč med drugimi razlogi, da tudi ne zna onih besedij. Gospod župnik pride tudi temu v oči. Sklonivši se iz postelje mu zapiše oni izrek na listek. —

Na pepelnično sredo prišlo je mnogo vernega ljudstva k pepeljenju, meneč, da že morejo gospod pepeliti. Namestu njih pride — vse se začudi po cerkvi — cerkovnik po svoje oblečen, krožnik s pepelom v roci držeč, da bi on po prošnji svojega gospoda vsakega spominjal na smrt. Kaj se zgodi? Hosteč prvemu potresti na téme pepela, domisli se, da je preoblačevaje se oni listek doma popustil. Hitro si vé zvita glavica pomagati iz zadrege, ko ni hotel iti po listek. Potrese tedaj prvemu pepela na glavo z besedami: „Tako bodi, kakor je doma v unih hlačah!“

II.

Nekje drugej so kosci kosili tik cerkve. Ko je solnce opoludne hudo pripekalo, gredo po kosilu v hladno cerkev se hladiti. Jeden izmed koscev si dovoli v tem šalo, da stopi na leco in začne svojim

tovarišem pridigovati. Ko je pa tudi — prav kakor imajo gospod župnik navado — nekoliko premočno ob prižnico udaril — zabučí najedenkrat in predrzni kosce ležal je pod razvalinami. Prižnica se je podrla. Nepopisljivim strahom jo vsi potegnjejo iz cerkve. Tudi nepoklicani propovednik krevlja nekoliko pobit, še bolj pa boječ se iz zanj nesrečnega kraja. — Gospod župnik so precej o tem zvedeli. Poročili so koscu, naj se pride opravičiti, in to večkrat. Ker ga pa le ni bilo z lepo, prišel je naposled z grda, prigan po možu postave in pravice. Mislite si, kako so se revežu hlače tresle, ko je moral s silo pripeljan stopiti pred gospoda. Ostro ga pokarajo gospod za storjeno pregreho in očitno pohujšanje, slednjič pa mu dobrovoljno se smejoč podarijo tri goldinarje, z besedami: „Dragi moj, kar se je tebi zgodilo, utegnili bi se i meni pripetiti. Pojdi za zdaj z Bogom!“ — Vesel je odšel kosce.

V gostilni.

Gost: „Natakar, natakar! ali nimate ušes!“

Natakar: „Da, prešičeve s kislim zeljem.“

Emir.

Anton gostilničarju: „Imate li kaj mastnega?“

Gostilničar: „Imam telečjo glavo.“

Anton: „To se vidi.“

Emir.

A. „Zakaj je dež moker?“

B. „Ker v deževnem vremenu pada.“

Emir.

Kako je Krivčev Jaka Trpotčevo Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

(Dalje.)

Pravo je govoril Trpotec: ženitev je ozbiljna stvar, šanse niso ni za las ugodnejši, nego pri loteriji. A takemu resnemu premišljevanju je Jurijeva butica absolutno nedostopna; njemu je le do ženitve, posledice velevažnega tega koraka ne delajo mu preglavice, deveta briga so mu. Čemu tudi?! Vsaj eventualna mučna peza tacihi posledic izvestno ne bode težila njegovih pleč. Po dovršeni poroki in sledeči jej jedači in pijači — in to je za Jurja najvažnejši trenutek cele akcije — podá svojo demisijo, — jednako slavnemu diplomatu po dovršeni misiji — zgine s pozorišča, ter se vrne k svojim navadnim poslom, položivši usodo novoporočencev v božje roke. Tako je delal Jurij od nekedaj in si pri tem ohranil vsikdar lahko, čisto vest, če tudi po poroki ni bilo vse takó, kakor bi moralo biti.

Je že vse res, mnogo se sklene zakonov, o katerih se sme reči, da bi bolje bilo, ako bi se ne bili nikdar sklenili; a taki pojedini slučajji ne smejo nas plašiti, navadno pride nevesta vender le do kruheka — rêzonoval je Jurij.

Trpotec in Trpotčevka sta sicer majala z glavama, kar naj bi bilo zanikanje Jurijevih nazorov, a to zanikanje je bilo le navidezno in majanje z glavama ni nikakor odgovarjalo čutstvom, ki so prošinjali duši Trpotčevih zakonskih. In ko je Jurij z vznešenim glasom povdarjal, da je zakon za obstoj sveta prepotrebna, od Boga samega postavljena institucija, — vsaj se nahaja mej svetimi zakramenti — tedaj se je porušil zadnji steber Trpotčeve navidezne opozicije. Mislil je le, kako bi v primerne besede povil objavo, da kapituluje pred Jurijevimi argumenti. Gotovo ga pa še ni bilo vojskovodje, ki bi takó lahkim, zadovoljnim srcem položil orožje v roke nasprotnika, kakor takrat Trpotec.

Jurija bistro oko, stara skušnja in naravni instinkt so mu rekli, da se bliža ugodni trenutek za glavni naskok. S svojo desno nogo stopi na poleg stoječo Jakčevo levo, kar naj bi bilo znamenje: „sedaj bom sprožil!“ Jakec je pa pri tej dotiki ekstremitet malo zamižikal in zategnil obraz na kisló, in sicer zató, ker Jurij, dajoč take „avize,“ nij bil nikdar posebno delikaten.

Jurij je res sprožil: „Nežiki bi pa res privoščil, da bi prišla do gotovega kruheka, in dobro bi bilo tudi za onega, ki bi jo dobil. Kaj bi se neki branila, če se ponudi prilika, da se pošteno omoži! Vem, da tudi Vi ne bi hoteli delati neprilike, ako bi jo „sreča iskala“ od katerekoli strani. Svet že tako pelje, da se moramo umikati jeden drugemu; sam Gospod je učil, da žena naj zapusti očeta in mater, dom in hišo, in sledi naj možu.“

„Saj nisem rekel, da bi bila midva — tedaj je Trpotec z glavo pokimal tja proti Trpotčevki — za vsako ceno proti ženitvi. Če bi prišel pameten, delaven človek, dalo bi se že govoriti, zakaj pa ne. Pameten pa že mora biti, takó je.“

Tako je Trpotec zdatno modifikoval prejšnje svoje nazore o ženitvi.

„I seveda pameten že mora biti, drugače ni nič!“ — pritegnil je Jurij diplomatično zvito.

In tako se je kmalo doseglo soglasje nazorov, na srečnem uspehu nadaljnjih dogovorov Jurij ni niti dvomil. Dasi Jurij nikakor še ni snubil — v formalnem obziru bila je tedaj zadeva še v embrionalnem stanju — razumeli so se vender-le dobro; Trpotčevim je bilo jasno kot beli dan, kaj da se namerava. Na kmetih je že tako navada: Toliko časa se sučejo okoli bistvene stvari in besedičijo — ne da bi se je naravnost dotaknili, — da dotični že vedo, kaj da se hoče, predno se stavi direktno prašanje.

Ali ubogi Jakec! — sedaj mu je še le bilo prav živo pred očmi kako neokreten da je. Pregovor sicer pravi, da je vsak sam svoje sreče kovač; pri Jakcu nij bilo takó, kovali so mu jo drugi. Za njegovo kožo je šlo, njegova lastna bodočnost odločiti se je imela sicer, a on ne najde bosedu, ko bi bil tako rad govoril! Pot si briše raz čela — sede, pa zopet vstane — sedaj pa sedaj popraska s trsko po žrjavici — tobačnico svojo vzame vsak hip v roko — in po kratkih presledkih vzdihuje: ja, ja! — da bi pa govoril, da bi tudi on kako pametno rekel, ni šlo in ni šlo. Kaj hočete, ni mu bilo dano! In naj se zaradi tega krega z usodo? Saj bi nič ne pomagalo! Tolazila ga je pa zavest, da ima za-

stopnika, ki ve "spretno" čuvati interese klijenta svojega.

Prišel je odločilni trenutek. Jurij potegne silovito iz svoje pipe, da sta se mu naredili globoki jami na licih in pljune oblastno tja pred se; potem pa — in takrat je prišel Jurijev komolec z Jakčevimi rebri v sumljivo dotiko — prične tako-le:

"Vidite, ta-le Jakec ne bi bil nepripraven za vašo Nežiko. V pravej starosti je, pameten je tudi in pošteno rokodelstvo ima; in tako bi se že dalo živeti z bežjo pomočjo."

"Kaj ni res, Jaka?! Kaj se držiš, kakor da bi ti bila mačka mlade snedla, raca na vodi!" In Jaka je zarudel, kakor petnajstletna dekliška nedolžnost, zajecjal je pa vender-le:

"Dalo bi se že živeti, seveda bi se dalo."

Tedaj je pa Jurij bika kar za roge prijel:

"Ni zlomek, da bi se ne dalo; pa mu jo dajte, oče Trpotec!"

Trpotec je nervozno vlekkel dim iz pipe, ter ga silovito puhel iz ust, da so ustnice pokale; gosti, krožeči se oblaki delali so se mu okoli velega obličja. Jakec je pa bil tedaj v takem duševnem stanju, da ne bi bil nič videl in slišal, ako bi prav kdo poleg njega streljal s kanonom.

"Hm, hm!" — bobnelo je iz nosnic Trpotčevih. Da-si je bil njegov "da" že davno pripravljen, delal pa se je vender-le, kakor da bi resno premišljal.

"Kaj praviš ti, mati?" — praša naposled zakonsko svojo polovico.

"Kaj bi rekla? — ko bi človek vedel, kako da bo!"

"Kaj bo? Dobro bo, primojdunaj! Ni res, Jakec, da bo prav!"

"Jaz bi rekel, da bo prav" — pritegne pohlevno Jakec.

(Dalje prihodnjič.)

Sršeni.

Piše Klestin.

Pohajkovalcem.

Če se stopinja vsaka le s krajcarjem vam plati,
Pa nad Kalistra v meseci postanete bogati.

Velikann.

Če duh in telo bi ti bila velika,
Enako, v resnici nam vsem bi bil dika.

Mladeniču.

Cigare, dekleta še niso za té,
Le mleko je, ljubček, za mlečne zobé.

Stari devici.

Takisto se zdiš mi kot pajek na préži;
In vender nihče ne obvisi ti v mreži.

Modnim damičkam.

Od zunaj od pet do glave nouveauté,
Od znotraj pa puhlost, oholost je le.

Bledulji.

Nič lic ti več tvojih že ne porudi,
Zato interesantna bledost se ti zdí.

Kulovki.

Napáčno imeti ni tako ženó,
Vsaj zofo pri sebi imaš vedno mehkó.

Našim punicam.

Kar mati narava na lice ni dala,
Umetno s cinobrom si sama pomala.

Prenašalki.

Gotovo se motim čez svoje moči,
Če nisi za zbrigo kot vstvarjena ti.

Obrekovalki.

Gorjé mu, ki tvoj ga čekàn zalotí,
Oglodan je kmalo do belih kostí.

Emancipovani dami.

Če furije bi še okrog strašile,
Bi za kraljico tebe izvolile.

Ljubljanska nemščina.

"Aber, aber, aber!" brez konca in kraja,
Skoraj da lepše cucek moj laja.

Wochenblatt.

Če blata cel teden nikjer ne dobi,
Da v njem se povalja, ga sam naredi.

Naša ravnopravnost.

Kjer jaz se bom pasel, le gledaj ti zraven,
Pa reci, če nisi z menoj ravnopraven!

Dežmannu.

Dokler grabelj rod s sveta ne zgine,
Tvoja slava, grabeljnik, ne mine.

Gauču.

„Vsak po svoje!“ mož je djal,
Ki je s svedrom lupil kravo.
Pa bi se minister bal,
Da po svoje najde slavo!

Das herliche deutsche Lied.

Tak je krasna, tak je mila,
Kot bi trnje dihala;
Mila kot da bi jo bila
Furija izkihala.

Ljubljanske punice.

Ljubljanska dekleta ugajajo res,
Dok nemščina njih nam ne muči ušes;
A kadar ulije se „abrov“ naval,
Če nisi le gluh, boš od njih jo pobral.

Preperantovkam.

Francosko in laško brbra in angleško,
Krompir pa lupiti jej še je — kineško.

Patronom à la Heinrich.

Ker neče iz svinjske zemlje se izriti,
Mu pač svinjarija že mora goditi.

Dr. X.

Kdor hoče sam sebe brez hrupa umoriti,
Se mora v zdravljenje kar sebi izročiti.

Odvetniku Y.

„Imaš še kravo al' vsaj kos teleta?“
Skrbnó pred vsako tožbo praša kmeta.

Nekemu sablarju.

Če malo poteče, se čudno vam zdi?
Čemu pa vojak se baš „laufšrit“ uči!

Biciklistu.

Pod njim gre kolesec le dvoje okrog,
A koliko v glavi — to zna pa sam Bog.

Nekaterim praktikantom.

Se nosi kot da svet je njegov na polovico!
Ni čuda, saj ima do portfelja c'lo pravico.

Gostilniškim politikarjem.

Politiko kujte tako al' tako,
Po svoje le vedno vrtil se svet bo.

Ljubljanskemu krčmarju.

Če tekočino ti bi nekrščeno prodajal,
Ne vem, če bi trebušček tako močno ti vzhajal.

Nekaterim profesorjem.

Pa reci še kdo, da ni klasično to,
S klofutami ubijati znanje v glavo!

Drugim profesorjem.

Bolj kot za učenje v strašilo ste vi,
In revež dijak je, ki v pest vas dobi.

Čifutu.

Kar volk je za živali, kriv nos je za ljudi;
In vender ne polomi človeštvo mu kosti!

Zavidnežu.

„Zakaj tako suh pač okoli caplja?“
Zavist baš iz njega ves sok izsesá.

Priatelju.

Prijatelja ravno težko ni dobiti,
A drugo je težje: se ga iznebiti.

Kasirjem.

Kdor hoče kôga brzo se iznebiti,
Ga mora za kasirja narediti.

Ponočnim čukom.

Po dnevi le kima in dremlje in spi,
Predramljen se plaši, ko mrak se stori.

Dober svet.

Kdor se hoče malo sprehoditi,
Naj za kneza da Bolgarom se voliti.

Naši berači.

Kar s skremženim obrazom po dnevi milo prosi,
V ostudno družbo zvečer za „kratkega“ vse znosi.

Fijakarski konj v Ljubljani.

V potu obraza ne služiš si kruha,
Uboga žival, ker za pot si — presuha.

Dolenjska železnica.

Saj skoraj bi mislil, da bo iz železa,
Tako se presneto počasi nam preza.

Kranjskim misijonarjem.

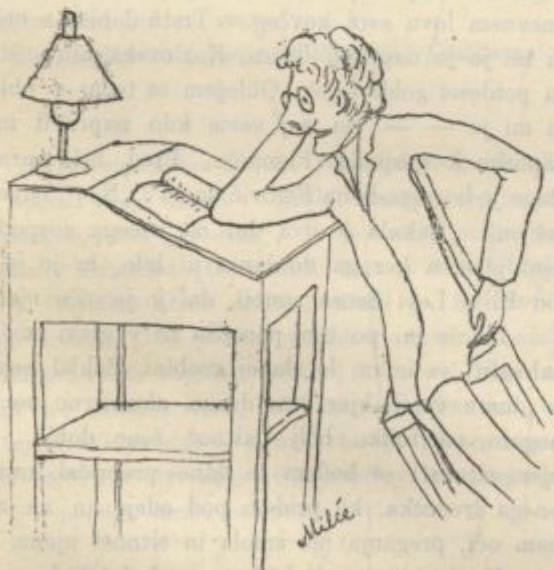
Ne bilo bolje bi, med črne milijone,
Kakor med krščene pošiljati mis'jone?

Bogaboječnost.

„No, ali ne greš h krščanskemu nauku v cerkev?“

„Ej, stric, danes so gospod kaplan v pridigi tako povedali: Boga se boj in varuj se velike družčine! Bog je pa najrajši v cerkvi in ljudi je tudi največ v cerkvi. Če hočem toraj gospoda kaplana ubogati, ne smem v cerkev.“

Zgubljen čas. Tri ure se že učim te bedarije in še-le zdaj zapazim, da sem vse to že prej znal! Hu — kaka jeza!!

Živali kakor ljudje.

Pri shodih, ki se vršé pri čaji ali kavi, pripovedujejo vrane kavkam, kako črni so krokarji.

Bedasto.

Na stolpu ljubljanskega gradu lagal je nekdo tujcu, da je nedavno skočilo dekle raz njega v globočino.

„Z obupa?“ prašaga tujec.

„O, ne! Z Ljubljane,“ odgovori nevednež.

Lahko noč.

Na jedno oko slep ubožec, oslepi še na drugo oko, a ne reče družega, kakor: „Lehko noč!“

Usmiljen mož.

„Ali je vaša soproga povžila zdravilo, katero sem jej zapisal?“ praša zdravnik moža neke bolnice.

„Ne! Bilo jej je pregrenko; toda jaz sem pri-mešal potem nekoliko sladkorja, ter je sam povžil.“

Uljudni stražnik.

Nekemu, ki je pušil smodko mimo shrambe za smodnik, pravi stražnik: „Gospod! ako hočete tu smodko pušiti, morate jo uzeti iz ust, ker je prepo-vedano.“

Otročje.

Štiriletnej deklici umre osemletna sestra. Ko deklica ne vidi več sestre, praša mater: „Mama, kje pa je Ivanka?“

„V nebesih,“ odgovori jej mati.

„Kaj pa dela v nebesih?“

„Angelj je pri Bogu.“

„Tako! Kaj ne mama; kadar Bog kakega angelja potrebuje, pa kar našemu zdravniku piše!“

Smola.

Komičen govor. Spisal Vinko Lapajne.

(Konec.)

In to je slednji dan. Slednji dan naredim kako neumno. Včeraj prilepil sem pisemsko marko na listnico in vrgel v tružico, pismo pa sem zopet v žep vtaknil. Psa nesem pod pazuo, otroka peljem na vrvi, gospodične prašam o otrocih, stare žene kdaj se bodo možile? Zbog neznosne te smole sem se hotel že ustreliti, pa se bojim, da v moji raztresenosti koga drugega ne ubijem.

H konci hočem še povedati, kako sem slepo muho lovil, ko sem se v prvič ženil. Peljati sem se imel na ogled k veletržcu Figoviču, kateri je imel lepo hčerko, vrh tega pa ji je obljubil še lepšo doto. Da bi bil bolj mikaven, pustim si pri krojaču Cvirnu, Kozlovska ulica št. 15 novo obleko narediti. Veljala je petdeset goldinarjev. Kupim si kovčeg v katerega lepo spravim obleko in se napotim na postajo. Pri kasi kupim listič prvega razreda, da se ne bi reklo, Evstahij Citrovič (tako mi je namreč ime) ni kavalir od nog do glave. — Le poslušajte, sedaj pride smola vseh smol!

Grem v voz in sedim lepo prijetno v blazinah, ko pride sprevodnik in me praša, je-li moj kovčeg že oddan v tovorni voz.

„Ne vem“ odgovorim mu jaz.

„Pojdite pogledat in prepričajte se,“ pravi mi, „danes je velik nered v nakladariji, kajti došlo je mnogo zavojev, škatelj i. t. d.“

Hitim tedaj tja in prašam delavca, je-li moj kovčeg že v vozu?

„Da!“ odgovori mi. Vrnem se tedaj nazaj, pa mislite si moje iznenadenje, ko vidim, da je vlak že odšel s kovčegom v katerem je bila moja nova obleka, ki jo je napravil Cvirn, Kozlovska ulica št. 15 za petdeset goldinarjev. Hitro vzamem noge pod pazuo, listič v roko in letim za vlakom kliče: Ustavite! ustavite! Mene ste pozabili! Moj kovčeg! A zaman! Sprevodnik in ljudje smejali so se mi na vse grlo, a jaz ostal sem sam na postaji. — Čakam tedaj do popoludne drugega vlaka, z namenom odpeljati se za mojim kovčegom. Zgodaj že grem v voz, da bi saj ne zamudil zopet vlak. Že zazvoni v drugič, ko pride sprevodnik in me praša po listu. „Tu je“ rečem in dam zjutrajšni list. „Ta ni veljaven“ odgovori mi, kupiti morate drugega. Grem tedaj nazaj h kasi in hočem list zamenjati,

pa kasir nij nikakor hotel list zamenjati, rekoč, da moram drugega kupiti. Kupim si tedaj drug list. Grem nazaj v voz, vzamem smodko iz žepa in si jo prižgem s kupljenim listom, misleč, da je stari. Pride zopet sprevodnik. „Kje imate list.“ „Tu“ odgovorim ponosno in mu dam list, a popisati se ne da moja jeza in strah, ko vidim, da mu ponudim stari list in vidim da sem kupljenega zažgal. V tretjič je zazvonilo, ko prisopiham s tretjim kupljenim lističem nazaj v vagon. Ko dospem v Trst, prašam po mojem kovčegu. „Kovčeg vaš,“ odgovori uradnik, „poslali smo nazaj, ker ni bilo lastnika.“ Tedaj je moj kovčeg z novo obleko, ki mi je naredil Cvirn Kozlovska ulica št. 14 za petdeset goldinarjev zopet na poti v Ljubljano. Lasé bi si bil same jeze iz glave populil. Kaj sem hotel? Nazaj v Ljubljano sem jo mahnil! Pridem tedaj v Ljubljano in prašam takoj uradnika, je-li moj kovčeg iz Trsta dospel?

„Da,“ odgovori mi uradnik, „a poslali smo ga nazaj v Trst, ker smo zvedeli, da ste se s popoldanskim vlakom tja odpeljali. Vzamem zopet list č za prvi razred in jo mahnem za mojim kovčegom. Veselje Vam ne morem popisati ko po dvanednem lovu svoj kovčeg v Trstu dobim z obleko ki mi jo je napravil Cvirn, Kozlovska ulica št. 15 za petdeset goldinarjev. Oblečem se tedaj v obleko, ki mi je — — no saj veste kdo napravil in se napotim k gospodu Figoviču. Pred hišo prašam slugo je-li gospodična Figovič doma? „Nè!“ odgovori mi on. „Čakala je dva dni na nečega gospoda iz Ljubljane, a ker ga do danes ni bilo, in jo je nek žid Elija Levi danes snubil, dal jo je oče njemu.“

Da se mi po tem poročilu ni v glavi zmešalo, zahvaliti se imam le slabej vsebini. Zaklel sem in se domu vrnil, kjer sem drugo, ako ravno ne tako bogato, pa toliko bolj „sitno“ ženo dobil. — O njeni sitnosti se bodem še danes prepričal, kajti do onega trenutka, ko pridem pod odejo in ne zatisnem oči, preganja me smola in sitnost njena.

V glavi imam itak že preveč četrtink, mislim trinajst. Ta bila je za-me še zmiraj nesrečna številk. Sedaj se napotim domu, pa dobro vem, da bo že Sultan pred hišo lajal in mojo „staro“ zbudil iz sladkega spanja, ako ne, pa tudi dobro vem,

da me bo smola preganjala tudi po stopnicah do postelje da bom mej potjo še nekaj miz, stolov in svetilk prevrnil. Lehka noč!

Opazka: Mogoče, da domu prišedši, namesto suknje, v pozabljivosti sebe na stojalo obesim.

Goriške resnične novosti.

(Iz potne torbe goriškega narodnega pohajača.)

Goriško cestno blato — pardon — „La Freccia“, prav ljubeznjivo pritiska na svoje ježevo-kosmate prsi goriškega Sokola, — to dela vse iz prevelike toplote do Sokolovcev, zajedno vseh Slovencev. Osobito jej godijo rudeče srajce — znak očeta Garibaldija. Z odlično ljubeznijo pa poljubljuje velikega „Arcizoccolona“ začetnika nove sokolske vere, potrjene od velikega taborja iz Lablane (!) zložila mu je na čast celó himno v modernem „Toskansko-Slovenskem“ volapüku.

* * *

Pokneženi nadvladika lepe slovenske goriške dežele je bil odposlal o priliki petdesetletnice zlatomašniku Einspielerju odlično čestitko po posebnej za to odposlanej deputaciji in to vse zaradi tega, ker se ni nijeden slovenskih vladik, niti djakovarski vladika Strossmayer ob tej priliki nanj spominjal; zajedno je poklonil zlatomašniku v dar verižico — z belo-modro-rudečimi členi od — zlata.

Res, redko in izjemno odlikovanje! Čestitamo!

* * *

Prvega septembra t. l. so vsi laški podgorski starši vpisali svoje otroke v laški otročji vrt, razven slovenske občine „Fabrika“, ki je nekaj svoje dece vpisala v slovenski „Giardino“. Ker je število (petnajst) fabriških otrok zdatno, sklenil je šef slovenskega društva „Pro patria“ prirediti prihodnjo nedeljo v Podgori veliko narodno veselico; h katerej je povabljenih več odličnih oseb, celó magister Gautsch; — ob tej priliki pa dobé vsi oni stariši, ki so upisali svoje otroke v slovenski „Giardino“ v znamenje odlike — porcijo mrzle polente.

* * *

Naše lepo solnčnato mesto Gorica se dan na dan narašča; ta naraščaj pa se računja po bivalcih — ljudeh, katerim ves ostali svet pravi — stvari božje, pa vender te nimajo do dandanašnjega dne, še tega ne, česar bi lahko zahtevale po stvarnikovih ukazih

in po lastnih predpisih; kajti večina njih ni imela še do zdaj prilike, razven male izjeme, slišati božje besede v istem jeziku, katerega jim je sam stvarnik podaril. Do zdaj opravljali so službo božjo v vseh štirih goriških farnih občinah izključljivo — v slovenskem jeziku. Njegova eksclenca nadvladika pa se je obrnil na peti na vse štiri vetrove, ter izpoznal slednjič, da v Gorici biva mnogo laškega ljudstva. Povod temu pa je bilo, da je zaukazal, da se ima opravljati v velikej cerkvi, oziroma v ostalih treh župnijah služba božja jedino v — laškem jeziku.

* * *

Na goriškem živeča naroda prišla sta z enakopravnostjo do skrajne meje. Oni razupiti § 19. postal je vsled vednega „friganja“ tako svetel, da ga prva številka dveh živečih narodov niti ogledati ne more. Nekateri smatrajo to za tako bolezen na očeh, — za take bolezni pa je treba zdravnika — okulišta, — in za tega preskrbelo je goriško c. kr. okrajno glavarstvo. Da bi se taka bolezen še nadalje ne širila, zaukazal je gospod glavar, mož stare kranjske korenine, nekatere take besede, prouzročiteljice očesne bolezni preustrojiti, namreč: iz Županstva v „Gemeindeamt“, Krajno šolsko svetovalstvo v „Ortschulrath“, Šolskovodstvo v „Schulleitung“ itd.

* * *

Nastopnika znorelega knjigarja Fillika na Travniku Coppag (Kopač) in Škert (puro sanque iz kuka-vičinega slovenskega gnezda) sta darovala za otročji podgorsko-fabriški vrt „Giardino“ knjig in šolskih priprav za štirideset otrok.

Ker pa ima „Giardino“ samo petnajst otrok, sklenil je šef „Pro patria“, darovane knjige in šolske priprave na javni dražbi prodati in za skupljeni znesek kupiti — „lončarjevo njivo“, kamor bosta hodila „darovatelja“ na pohod o prostih urah, ta čas ko ne bo v Gorici nijednega Slovenca več.

Slovinci, ne pozabite torej knjigarjev Coppag-a in Škert-a na Travniku!

Kaj piši?!

Kar hočeš piši vse svetú

Resnice pa nikdar ne piši!

Če hočeš, da boš kaj sadu,

Imel in pa častilcev v hiši,

Resnico če kdaj pisal boš,
 Povem ti da se kisal boš:
 S pisateljskega polja ko se vračaš,
 Veruj mi, vse z krvavo glavo plačaš!

Dobro je je zasolil.

(Resnična dogodba.)

Pri nas na Br. . . u je bil siten posestnik in gospodar, ki je pa imel zraven cesarsko službo. Tedaj nij dvoma, da se je bolj razumel na pero in pismo nego na kmetijske zadeve. Iz svoje pisarne videl je ravno na travnik, kjer je njegov hlapec za živino kosil. Ker pa je bila zemlja suha, ko že ni bilo dalj časa dežja, je kosa prav nerada rezala. Zatorej jo je moral kosec vedno brusiti. Gospod, ki ga je iz okna opazoval in mislil, da le navlašč koso brusi, ga pokliče. Ko hlapec pred gospoda pride, zareži ta nad njim: „Ti prokleti slamorezec, kaj pa zmeraj postojáš in ob koso dégaš, ali ne moreš kar naprej kositi?“ — „Zakaj pa vi, žlahtni gospod, zmerom pomakate pero v črnilo in kar naprej ne pišete?“ —

Zajčev Matijče.

Pozabljivost.

Gospod kapelan pride dekana obiskati. Ta je slonel na oknu in ugledavši kapelana pokliče kuharico ter jej ukaže kapelanu reči, da ga ni doma. Kapelan pa je zagledal od daleč dekana na oknu. Nič slabega sluteč, praša kuharico: „Ali so gospod dekan doma?“

Kuharica: „Pred jedno uro so odšli.“

Kapelan: „Kako, saj sem videl njih glavo na okni.“

Kuharica: „So jo pa gotovo doma pozabili.“

Emir.

Popravek.

V poslednem listu na str. 125. vrinila se nam je neprijetna pomota, katero naj blagovolé cenj. čitatelji sami popraviti in sicer: nad podobo na levi naj stoji namestu: „V ječi“, „Narodna“, a nad podobo na desncj: „V ječi.“

P. n. g. D. Br.: Zakaj ne, ako je posebno dobro.
 — P. n. g. J. S. v Gor. D.: Blagovolite nem naznani, kateri listi Vam nedostajejo.

Skrivnostni napis.

CA. I.

GREGORIUS ACID. AND. O. XII.

PAPO TEMPORE DO.

MASO!

PEDO. LID. OVITOS.

O.

KASA. V. CINA HIS. N.

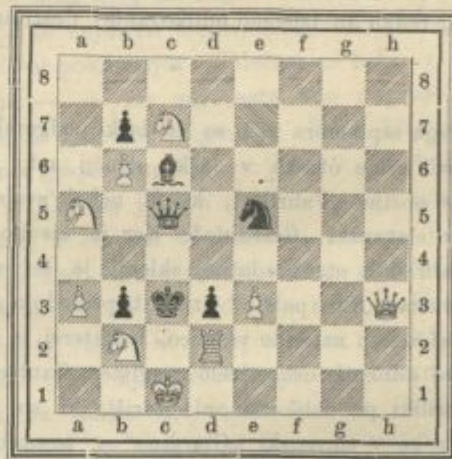
I. U. R! I.

23. naloga.

Zložil S. Loyd v Novem Jorku.

Črni.

Beli.

Beli začne in naredi v 2 potezah mat.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.